

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 1 เทศกาลเตรียมรับเสด็จพระคริสตเจ้า ปี C

(วันที่ 2 ธันวาคม ค.ศ. 2018)

พี่น้องที่รัก พี่น้องทราบไหมว่าทำไมพระศาสนจักรจึงเรียกสัปดาห์ก่อนวันคริสต์มาสว่า “**เทศกาลเตรียมรับเสด็จพระคริสตเจ้า**” อันที่จริง คำนี้มาจากภาษาละตินคำเดียวคือ “**Adventus**” ซึ่งแปลว่า “**การมาถึง**” เมื่อคำนี้ถูกนำมาใช้กับพระเยซูเจ้าในช่วงเวลาดังกล่าวจึงหมายถึงการเสด็จมาของพระองค์ในวันคริสต์มาส ซึ่งเป็นความหมายที่ถูกต้อง แต่ไม่ใช่เพียงแค่นี้เพราะเราสามารถพูดถึงการเสด็จมาของพระองค์ถึงสามครั้งและทั้งสามครั้งได้ถูกพาดพิงถึงในบทอ่านของวันนี้ด้วย

ในบทอ่านแรกประกาศกเยเรมีย์ได้ทำนายถึงการเสด็จมาของพระองค์โดยอ้างพระดำรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่ว่า “**ในวันเหล่านั้นและในเวลานั้น เราจะให้หน่อชอบบรรรมงอกขึ้นมาแก่ดาวิด เขาจะปฏิบัติตามความยุติธรรมและความชอบบรรรมในแผ่นดิน**” (ยรม 33:15) ถ้อยคำตอนนี้นี้หมายถึงการเสด็จมาของพระกุมารเยซูเจ้าที่เมืองเบธเลเฮม ซึ่งถือว่าเป็นการเสด็จมาครั้งแรกของพระองค์ ในพระวรสารวันนี้พระเยซูเจ้าทรงพูดถึงวันสิ้นพิภพและการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระองค์ในวาระสุดท้ายว่า “**หลังจากนั้นประชาชนทั้งหลายจะเห็นบุตรแห่งมนุษย์เสด็จมาก่อนเมฆ ทรงพระอาณุภาพและพระสิริรุ่งโรจน์ยิ่งใหญ่**” (ลก 21:27) และระหว่างการเสด็จมาครั้งแรกและครั้งที่สองของพระองค์ยังมีการเสด็จมาอีกรูปแบบหนึ่ง ในบทอ่านที่สองนักบุญเปาโลได้พูดถึงเรื่องนี้ในรูปแบบการต้อนรับพระองค์เข้ามาในชีวิตของเราที่นี้และเวลานี้ ซึ่งเป็นบางสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตของเราได้ทุกวัน การต้อนรับพระองค์เข้ามาในชีวิตของเราแต่ละวันจะทำให้เราเข้าใจความหมายที่แท้จริงของการเสด็จมาครั้งแรกของพระองค์และเป็นการเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระองค์

บางคนอาจแปลกใจที่วันนี้ซึ่งถือว่าเป็นวันเริ่มต้นปีพิธีกรรมของพระศาสนจักร พระวรสารที่ได้รับการคัดเลือกให้อ่านในพิธีมิสซากลับเกี่ยวข้องกับวันสิ้นพิภพ แทนที่จะเกี่ยวข้องกับการสร้างโลกหรือการเสด็จมาบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระเยซูเจ้า ทำไมพระศาสนจักรจึงทำแบบนี้? คำตอบที่เป็นไปได้ประการหนึ่งคือ พระศาสนจักรต้องการเตือนเราเกี่ยวกับความจริงบางอย่าง นั่นคือ การเริ่มต้นและการสิ้นสุดเป็นสองด้านของความจริงเดียวกันที่ไม่อาจแยกจากกันได้ เมื่อมีเกิดย่อมมีตาย เมื่อมีจุดเริ่มต้น ย่อมมีจุดหมายปลายทาง การรู้จักจุดหมายปลายทางตั้งแต่เนิ่นๆ หรือตั้งแต่เริ่มแรกย่อมมีประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตของเราแต่ละคน ผู้รู้ท่านหนึ่งเปรียบ “**ชีวิต**” ของคนเราเหมือนกับ “**การเดินทาง**” การรู้จักจุดหมายปลายทางที่ชัดเจนก่อนที่ออกเดินทางจะทำให้เราไปที่นั่นง่ายขึ้นและไม่เสียเวลาไปโดยเปล่าประโยชน์ ถ้าเราไม่รู้ว่าเรากำลังจะไปไหน เราจะไม่มีวันไปถึงสถานที่ที่เราต้องการอย่างแน่นอน ดังนั้น พระศาสนจักรทำถูกต้องแล้วที่ชวนเราให้คิดถึงจุดหมายปลายทางของชีวิตตั้งแต่ตอนเริ่มต้นปีพิธีกรรมเพราะถ้าเรารู้ว่าเราจะไปไหน เราจะรู้ว่าเราต้องทำอะไรบ้างและมุ่งไปยังทิศทางที่ถูกต้อง เหมือนเราจะยิงธนู ถ้าเรารู้ว่าเป้าอยู่ตรงไหน เราจะสามารถเล็งธนูไปทิศทางที่ถูกต้องได้ แต่ถ้าเราไม่รู้ว่าจะเป้าอยู่ที่ใด เราจะยิงมั่วไปหมด เสียทั้งลูกธนูและเวลาไปโดยไม่ได้อะไรเลย

แม้ว่าชีวิตจะเหมือนกับการเดินทาง แต่การเดินทางที่ว่ามีส่วนที่แตกต่างจากการเดินทางทั่วไปเหมือนกัน ถ้าเราเดินทางจากอุดรธานีไปกรุงเทพฯ โดยทางรถไฟ เราพอที่จะรู้ว่าต้องใช้เวลาที่ชั่วโมงจึงจะถึงจุดหมายปลายทาง แต่บนรถไฟแห่งชีวิต เราไม่รู้ว่าจะต้องใช้เวลานานเท่าใดจึงจะบรรลุถึงจุดหมายปลายทางของเรา บางคนอาจใช้เวลายาวนานถึง 100 ปีขึ้นไป แต่บางคนอาจใช้เวลาเดินทางเพียงแค่ 10 ปี หรือสามเดือน หรือสองสัปดาห์ บางคนอาจใช้เวลาไม่ถึงวันเสียด้วยซ้ำไป ระยะเวลาของการเดินทางไม่ใช่เรื่องสำคัญมากนัก แม้ว่าหลายคนอาจกังวลใจในเรื่องนี้มากก็ตาม เรื่องสำคัญมากกว่าคือ สิ่งที่เราต้องทำระหว่างการเดินทางบนโลกนี้ต่างหาก เมื่อเราไม่ทราบว่าจะต้องใช้เวลานานเท่าใดบนเส้นทางสายนี้ เราควรทำอย่างไร? บทอ่านวันนี้ให้ข้อแนะนำบางประการสำหรับเราในเรื่องนี้

ประการแรก เราต้องพร้อมที่จะลงจากรถไฟแห่งชีวิตคืนนี้ตลอดเวลา ไม่ว่าเวลาใด นั่นคือ เราต้องพร้อมอยู่เสมอที่จะพบกับพระเจ้าเมื่อใดก็ตามที่พระองค์เสด็จมาหาเราและเรียกเราไปอยู่ร่วมกับพระองค์ สำหรับบางคนอาจจะในอีกไม่กี่วัน แต่สำหรับคนอื่นอาจอีกหลายสิบปีหรืออาจถึงร้อยปีก็เป็นไปได้ **ประการที่สอง** อย่ากลัวและกังวลใจจนเกินไป ความกลัวและกังวลใจไม่ได้ช่วยแก้ปัญหาใดๆ ทั้งนั้น เพราะสักวันหนึ่งเราทุกคนต้องไปพบกับพระองค์อยู่แล้ว คุณพอไหมเดอ เมลโลเคยบอกว่า “**ทำไมต้องกังวลใจ ถ้าเรากังวลใจ เราก็ตายอยู่ดี ถ้าเราไม่กังวลใจ เราก็ตายเหมือนกัน แล้วเราจะกังวลใจไปทำไมละ**” **ประการที่สาม** พยายามสร้างความสัมพันธ์กับคนที่อยู่รอบข้างให้ดีขึ้นเรื่อยๆ ชีวิตที่ดีไม่ได้ขึ้นอยู่กับงานที่เราทำหรือความสำเร็จที่เราได้รับมากนัก แต่ขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ที่ดีของเรากับคนที่อยู่รอบข้างว่ามีอย่างน้อยแค่ไหนต่างหาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความสัมพันธ์กับครอบครัว ญาติพี่น้อง เพื่อนฝูง และคนแปลกหน้าที่เราพบปะในแต่ละวัน **ประการที่สี่** ใช้ทุกโอกาสที่มีทำให้ตัวเราใกล้ชิดกับพระเจ้าและพระเจ้ามากยิ่งขึ้น จำไว้เสมอว่าพระองค์ทรงอยู่กับเราเสมอไม่ว่าเราจะอยู่ที่ไหน หรือไปที่ไหน ไม่ว่าเราจะทำอะไร เราสามารถฟังเสียงของพระองค์ พูดคุย และร่วมมือกับพระองค์ หรือปล่อยให้พระองค์นำทางเราและช่วยเหลือเรา ผ่านทางทุกคนและทุกสิ่งที่ผ่านมาเข้ามาในชีวิตของเรา

พี่น้องที่รัก พ่อกคิดว่าถ้าเราทำตามข้อแนะนำดังกล่าว ไม่ว่าเวลาใดก็ตามที่พระเจ้าเสด็จมาและทรงเชื้อเชิญเราให้ก้าวออกจากรถไฟแห่งชีวิต เราจะสามารถ “**ยืนตรง**” และ “**เงยหน้าขึ้น**” (ลก 21:28) ด้วยความภาคภูมิใจเพื่อพบและต้อนรับพระองค์ พระองค์จะไม่ใช้คนแปลกหน้าสำหรับเราอีกต่อไป และเราจะพร้อมที่จะเข้าไปร่วมส่วนในพระสิริรุ่งโรจน์และชีวิตนิรันดร์กับพระองค์ในสวรรค์ นี่แหละคือจุดหมายปลายทางชีวิตที่แท้จริงของเราแต่ละคน ถ้าเราพลาดหรือไปไม่ถึงจุดหมายปลายทางนี้ ชีวิตของเราบนโลกนี้ถือว่าล้มเหลวอย่างสิ้นเชิง ดังนั้น ให้ข้อแนะนำทั้งสี่ประการเป็นแนวทางในการเตรียมรับเสด็จพระคริสต์เจ้าของเราในวันคริสต์มาสที่กำลังจะมาถึงนี้ **ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน**